

XXX

Ава и Прот пристигнаха в град Ортран по същия път, по който пристигнаха Гилън и другарите му и като тях най-напред бяха поети от същия просяк-водач и след това и от свещеника в избената зала на моргата. Този нов свят им направи силно впечатление. Поне Ава не криеше възхищението си от уникалността на живота на тази планета, и то въпреки че духовната атмосфера беше някак си ужасяваща. Всичко това я забавляваше. А Прот не можа да посвети малко повече време на местните забележителности.

На приема при Великия духовник тъкмо се оглеждаше за времевиците на Зей, когато към него се приближи домакинът в черно копринено расо с подобно на котка животно на ръце:

– Добре дошли в нашия град!

Прот внимателно го измери с поглед, беше някак си необичаен духовник, като с леко надигане от мястото му отвърна на поздрава.

– На кого трябва да благодарим за вашето посещение? – с високомерна учтивост попита Великият духовник. Гледаше го право в очите, поне няколко мига, и след това сведе поглед към черния кожух на животното и пръстите си, играещи с дългата мека козина.

Прот като извинение спомена случайното стечение на обстоятелствата:

– Бих искал да се присъединя към своите другари, наскоро пристигнаха тук.

Великият духовник неволно събуди неприязън с външната си прилика с Мишелова, особено след няколко разменени погледи. Също и с презрението в очите си на-

помняше на Мишелова. Прекалено много впечатления му сочеха по-дълбоки разминавания между тях и открито, ни най-малко приятелско взаимодействие.

– Вашите другари? – насмешливо продължи Великият духовник. – Аха, разбира се, сега се сещам. Напуснаха ни още преди два дена. Вероятно са на път към град Слънчев залез.

– Град Слънчев залез? – малко учудено повтори Прот. Някак си лесно и бързо стигна до важната за него информация. И то от този тип. По-скоро би очаквал обратното, скриване на тези сведения, заблуждаване. Нещо не е наред.

– Полубогове, към своите божествени дворци отплавайте обратно по голямото море – Великият духовник леко му се усмихна за поздрав, продължи напред към съседната група, обаче след две крачки се спря и с леко обръщане подхвърли: – Ще трябва да побързате, иначе няма да ги настигнете.

* * *

След обилната вечеря със забавна програма с представление на фокусници и огнегълтачи, в по-късните часове, вече при заминаването на туристите в техните помещения, до масата на Прот се спря един духовит времевик с шарена риза и със своите забавни констатации за сметка на тяхното приспособяване към условията на тази планета отново освободи по-оживеното бърбене. Всичко му беше забавно. И след няколко повече или по-малко уместни коментара се завърза познанство с приятелски непринуден разговор. Всъщност, отприщи лавина от духовити мисли с все по-бурно реагиране на всички около масата. Вдигна се малко врява. След това духови-

тият събеседник обиколи още и наоколо, спря се до Прот и му предложи необичайно оформена купа, пълна с напитка.

– *Опитайте! Само за познавачи и чревоугодници е.*

Прот погледна купата, украсена с рисунки из живота на местните жители на тази планета и въпросително погледна Ава. Тя пресегна, взе я и пое една глътка...

– *Хм, ами добро е* – каза тя, като му даваше знак да опита и той.

Прот пое една глътка. При всички положения, вкусна напитка, трябваше да признае след дегустацията. А при отместване на чашата забеляза в нея холографското изображение на лицето на Зей.

Това, значи, трябва да е връзката със Зей. Въпросът само беше как да провери, дали евентуално не е клопка. За късмет, краткото съобщение от Зей беше достатъчно убедително, защото човек, който не беше слушал последния им разговор, не би могъл да го състави така. Интересен разпознавателен код, измърмори си Прот. След това разгледа още няколко лица на агенти на Зей, които щяха да му служат за връзка и помощ. Щеше да се обръща към тях в момент на криза, пък и иначе. Единият от тях очевидно беше именно този духовит човек.

– Значи така – каза Прот при връщане на купата, – несъмнено е добро, няма какво.

– *Тази напитка я съхраняват в много интересни помещения – продължи духовитият човек. – В голямата изба имат стотици специално оформени бъчви. Можем да отидем да ги разгледаме!*

Обаче не срещна голям отзвук у останалите

гости.

– *Прекалено съм уморена за шляене* – близката времевица отклони поканата, а Прот веднага забеляза знака и отговори с оживлението на брат по чашка:

– Можем да се поразходим дотам.

Обаче и Ава също не показва въодушевление.

– *Хайде, ти отиди, ще те почакам* – каза тя.

Прот се прозя с престорена досада:

– Все пак това са няколко минути.

С още двама туристи пое към избените помещения. А когато стигнаха до витото стълбище, духовитият човек ненадейно стана сериозен, непосредствено до Прот прошепна:

– *Нашият водач лежи тежко ранен в скривалището в избата. Не знам защо точно вас определиха да поемете командването на нашите агенти на тази планета. Трябва да ви предупредя, че Великият духовник ще нареди да ви убият веднага, щом научи за вашата мисия като наш водач!*

След като слязоха в избените помещения, под светлината на факли пропълзяха под голяма бъчва до каменна стена, която при натискане хлътна навътре и вече бяха в тунел, през който след няколко метра лазене стигнаха до малка стаичка с едва видима ниша за въздух вместо прозорец. До нея лежеше млад мъж с мускулесто тяло. Можеха да се видят твърдите черти на лицето му. Обаче трябва да беше вече съвсем накрая на силите си.

– Нима сте ранен? – каза Прот изненадан. Този времевик не получаваше никаква лекарска помощ.

– *В този град Великият духовник е сложил ръка над лекарите и болниците* – със слаб глас отговори раненият. – *Моите приятели ще се опитат да ме промъкнат през стражите до нашата болница, въпреки че*

това ще бъде много рисковано. За съжаление, възможностите са малки. Обаче, да оставим това. Вие ще ме заместите според съобщението от Зей. За късмет, все още мога да ви дам най-важните указания, а също така трябва да поговорим и за дейността на мишеловите.

Раненият времевик уморено погледна Прот:

– Вероятно вече сте запознати с нашия спор.

По-малко са ви познати събитията на тази планета.

Мишеловите действат противно на законите в нашата галактика, а ние все още сме с празни ръце, без доказателства, които да ги изобличат. Винаги успяват навреме да се изплъзнат от всички наши клопки. Дори техни хора и от федералната полиция незабавно ги уведомяват за нашите намерения.

Проблемът също така не е само в злоупотребата с новата техника. Опасността е цяла съвкупност. Мишеловите се представят за инициатори на по-богат живот, и то доста успешно. Доста много времевци се хващат на тяхната въдица до такава степен, че в нищо не им пречат. Според тях, всичко било само игра на забавни и интересни неща. Да видим, казват те, какво се ражда от всичко. А такова оправдание носи скрито проклятие в себе си. Може да се преобърне в своя противоположност. За навременно разкриване на зли намерения е необходима будност и известно време за размисъл.

А времевикът е приспан от удобство. Не го е грижа, дали мисълта е откъсната от цялото, стига само да е забавна.

Мишеловите умело залагат на тази карта. Всичко да бъде забавна игра. А когато им се противопоставят, стават агресивни, враждебни. И аз подце-

них злобата им, когато попаднах в смъртоносния им капан.

Времевикът замълча и оценяващо изгледа Прот.

– Надявам се, че Зей не се е заблудил за вас. Поверил ви е важна задача.

Прот леко кимна:

– На нас, земляните, не ни остава избор. Не можем да избегнем битката с мишеловите.

– Да, разбира се! Зей е решил да ви се довери, защото сами не можем повече да се доверим на всички наши хора във федералната полиция – разбиращо кимна времевикът. – Трябва да разобличим действията на мишеловите с всичките им намерения за злоупотреба на тази нова техника. Записите се съхраняват в удвоителя, обаче трудно ще се доберем до него, преди мишеловите да го пренесат на друга планета. Вече открихме мястото на скривалището на удвоителя. Държат го близо до Планините на божия гняв и са поставили препятствия около него. Като причина за убийствата на нашите агенти сочат войните, които разпалиха наоколо между местните жители. Казват, че били жертви на грешки заради воюването на народите и беснеенето на бандите. Който се приближи до удвоителя, го убиват. Но мишеловите отричат да са замесени в тези жестоки събития.

Всичко това не ни дава възможност да действате. Обаче честотата на смъртните случаи и изчезването на федерални агенти по тези места ни помогна да открием мястото на скрития удвоител.

След това раненият времевик даде на Прот малък кристал с вградени записи за всичко, което му се беше удало да открие, и за всички събития на планетата, като му пожела повече късмет при по-нататъшната рабо-

та.

Накрая го предупреди за още нещо:

– Мишеловите не убиват само чрез своите банди. Само да предугадят, че сте приели от мен длъжността, не биха избирали средства, веднага биха ви убиха, още тук, без колебание.

Добирането до удвоителя ще бъде рисковано. Това ще бъде вашата задача, както и изплъзване от бързите банди и заложените капани. За останалото ще се погрижи Зей.

Не сме забелязали злоупотреба със съвременни оръжия. Ако галактичната полиция залови мишелови да пренасят или използват съвременно оръжие на планети с примитивни народи, мишеловите съвсем сигурно биха изгубили прекалено много привърженици сред времевниците. Бързо биха открили злоупотреби със съвременно оръжие и биха ги разобличили. Обаче мишеловите много добре знаят това.

А иначе, не се нуждаят от такова оръжие, защото с интриги и подстрекателство постигат всичко, което желаят. И при всичко това все още успешно се преструват, че дейността им е само за общото добро на всички времевици.

* * *

След завръщането си в горните помещения, Прот за известно време се присъедини към Ава в една от останалите групи около масата, обаче не можеше да посвети по-голямо внимание на оживения разговор, прекалено беше вгълбен в плановете за изпълнение на своите задачи. Заедно с Шена и Тилън трябва да се добере до удвоителя. Защото ако нещо попречи на него, един от

тях двамата ще може да поеме задачата. Трябва да им обясни плана. Още известно време остана с безучастни мисли в оживената компания, а след това даде знак на Ава, че е време за тях двамата. Вече беше забелязал нейната все по-изразена досада от разговорите. Останалата част от вечерта нека принадлежи на тях двамата. Само на тях двамата, говореха очите ѝ, когато гальовно по котешки се притисна към него. След това бавно станаха и с вдигане на ръка в знак на сбогуване, се отправиха след малкия паж към своята стая.

Най-накрая бяха отново сами. Уморителният ден беше зад гърба им. Телата им сякаш сами се сляха във взаимна плътна прегръдка, чрез която цялото им напрежение изчезваше в неясно блаженство. Пръстите на Прот се плъзнаха по косата ѝ и след няколко галещи докосвания на устните и горещи целувки скоро върху мекото легло се потопиха в интимния свят на взаимното разпалване, чак до потушаването на огнената похот в плътната им прегръдка.

Малко след полунощ всичко живо в града потъна в сън. Иначе леко ръмеше, обаче достатъчно, че местните жители още през деня се бяха изпокрили в дупките си, макар че студът не беше прекален. Всички улици бяха празни, дори без онези доста рядко появяващи се действащи лица, които иначе минаваха по улиците и изчезваха зад ъглите.

А далечен глас, иначе слаб, едва доловим, внезапно разбуди вниманието на Прот. Някакъв страх или ужас се усещаше в него. При повторния вик се надигна. Такива викове посред нощ? Може би измъчват затворници или пък всичко това само му се струва? Обаче онзи вик се повтори още по-силно, никакво съмнение за причуване не можеше да има. Трябва да идваше от доста да-

леч, иначе в тази тишина щеше да се чуе по-ясно. Цивилизацията на тази планета сигурно беше на нивото на старите римляни, градовете по първи впечатления и различни изявления на местните жители, би трябвало да са на такова ниво на развитие. В околностите, вероятно, животът беше още по-примитивен, а опийците бяха с още една степен на по-ниско ниво. Чу тихо почукване.

– Да, кой е? – попита с известно тягостно предчувствие.

– Аз, Динк, Тар ме изпраща, за да ви отведе в храма на богинята О – Прот, след като бързо стана от леглото, го повика да влезе. – Какво имат там? – го посрещна с въпрос.

– Не знам. Богинята О е страшна, под нейния поглед можеш да умреш, всички се боим от нея. Според указанието на Тар, трябва да ви заведе на среща с негов приятел.

Прот се замисли. Може би е фатална клопка?

– Какво още каза Тар, да се присъединя към техния обред или какво?

– Не, трябва да ви вода по таен път до входа в градините на храма на О. След това можете да продължите само вие, полубоговете.

– ОК, да вървим – отговори Прот след кратък размисъл и се отправи след него. Изтичаха по каменното стълбище до тясната мрачна улица, а след това продължиха до голям каменен зид на противоположната страна на градчето.

– Тук! Аз не бива да продължавам – целият разтреперил се от страх, каза водачът, като разгърна гъсто израсналия храсталак пред входа в зида, че Прот можа да се шмугне през него. – Ще ви почакам пред зида.

Прот, все още приведен, изтича няколко десетки

метра по стъпалата и зида на необикновения божи храм. Изгледът към околните зидове го изпълни със съмнения. Да рискува главата си само за да види религиозни обичаи в някаква примитивна цивилизация, би било доста безотговорно.

С поглед се увери за възможно бягство в случай на опасност и изтича по зида до едно прозорче в стената на божия храм.

– Да – на Прот му просветна, – през него мога да гледам какво се случва в храма.

С котешки стъпки се спусна от зида, покатери се до прозорчето, огледа се наоколо за евентуални преследвачи, и надзърна през него.

– По дяволите! – възкликна изненадано. – Какво е пък сега това?

Сцената беше ужасяваща и същевременно неразбираема. Автоматично се огледа още веднъж наоколо, когато мъртвата тишина беше раздрана от ужасяващ крясък. Кръвта се смрази във вените му. Погледът през прозорчето му разкри изкривеното от ужас лице на един от туристите от неговата група, как целият почервенял с издути вени на врата и с ококорени очи, лежеше по гръб и в смъртна агония мятеше ръце и риташе с крака. Непосредствено до него още един времевик на колене конвулсивно се беше хванал за гърлото като обесен. Задушаваше се. Въртящите му се очи на зачервеното лице също така свидетелстваха за жестока, вероятно смъртна борба. Прот огледа пред себе си голямата кръгла зала с диаметър около тридесет метра. Цялото пространство беше изпълнено с почти триметрови раковини, в които времевиците се гърчеха в смъртна агония или пък втрещено гледаха пред себе си. Някои говореха нещо несвързано в мъртвешки транс, а други бяха вече съвсем

изнемощели, в безсъзнание, ако не вече мъртви.

Прот се отдръпна от прозорчето и се спря под силното впечатление от изкривените лица. Трябваше да помага, поне така му казваше първата мисъл. Обаче кой ги заплашва всъщност? Може би бяха само в дълбок транс и нищо друго. Докато претегляше смислеността на всички съмнения, дочу тракане на дървени колела по каменната настилка и скърцане на зле смазани оси. По алеята в двора, почти непосредствено покрай сградата, двама мъже с дълги черни пелерини с качулки караха неподвижното тяло на снажен времевик.

Прот още по-добре се скри зад клоните на близкото дърво. Там не можеха да го видят. Внезапно дотича млада времевичка, двамата мъже с черни пелерини след като уважително се поклониха, се отдръпнаха на една крачка и търпеливо се спряха, а времевичката, като доста често се оглеждаше наоколо, състрадателно се наведе над неподвижното тяло на каручката:

– *Хенкс, какво се е случило?* – болезнено изстена младата жена. След това конвулсивно се изправи и като се обърна бързо, изтича към входната врата.

Значи, този е мъртъв, заключи Прот. Спорът между времевиците става все по-свиреп.

– По дяволите! – пак възкликна от изненада. На ръката на мъртвия мъж заблестя гривна с голяма буква N от блещукащи камъни. А това беше разпознавателният знак на мъжа, с който трябваше да се срещне. Сигурно го бяха убили, след като бяха разкрили дейността му.